

Hồi Thứ Một Trăm Mười Ba

Tên Ma Đầu Giảo Hoạt (Tiếp)

Những lời tha thiết của Phi Bằng càng làm Linh Phụng bối rối và khó hiểu. Nàng không thể nhìn vào gương mặt vừa đáng thương, vừa đáng giận của gã trai kia.

Thình lình Linh Phụng nổi giận quật một chưởng xuống nền mật thất như trút tất cả căm hận vào đấy.

Bình...

Chiều bạo chưởng xoáy sâu vào nền đá một lỗ lớn sâu hoắm rợn người.

Rồi nàng tung mình phóng vụt ra ngoài như điện loạn.

Phi Bằng hoảng hốt nhìn theo.

Gã biết chiều bạo chưởng vừa rồi Linh Phụng định quật nát thân thể gã. Nhưng nàng lại quật xuống nền đá và phóng ra ngoài. Vậy tâm tình của nàng đối với gã còn có cơ cứu vãn.

- Nơi đây là chốn nào?

Câu hỏi của Linh Phụng dội lại trong đầu óc gã.

Nhìn quanh căn phòng đá, Phi Bằng đã biết đây là một trong những gian mật thất của giáo chủ Vạn Độc Quỷ môn.

Trí nhớ đã tập trung, Phi Bằng thấy rõ những sự kiện vừa qua hiện dần trong tâm thức.

Gã phát hiện Linh Phụng bị mất tích sau Thiền Lâm cổ tự và dấu vết của Bách Độc mê hương khiến gã nổi giận đột nhập Âm Phong cốc để bị hạ thê thảm, ngắt lịm giữa bọn ma đầu... cho đến nửa khuya, Phi Bằng bỗng bừng tỉnh với men rượu lạ kỳ làm dục vọng bùng lên dữ dội. Bên cạnh gã lúc ấy lại là thân thể thơm tho mát rượi của Linh Phụng tiểu thư...

Bây giờ thì gã hiểu ra tất cả. Chính là Vạn Độc giáo chủ Dương Sùng đã sắp xếp mọi chuyện. Bàn tay Vạn Độc Quỷ môn đã đưa gã và Linh Phụng vào mật thất này với những mê

huong, đâm tửu. Gã chợt giật mình không hiểu Linh Phụng sẽ đi đâu khi nàng rời khỏi mặt thất tai hại này?

Phi Bằng cũng phóng vụt ra hành lang.

Từ dưới lên trên là những đường dốc thoải thoải, Phi Bằng chạm tất cả chín cánh cửa đá kiên cố nhưng khi gã vừa đụng tay vào là cửa mở ngay... như đã có bàn tay nào bật mở sẵn, cho kẻ sắp qua được dễ dàng như chẳng hề có cửa.

Phi Bằng lẩm bẩm:

- Linh Phụng cũng đã thoát qua chín cửa đá như ta... Phải gấp rút theo nàng để tránh cho Linh Phụng những hiểm nguy trong vòng lãnh địa của bọn Vạn Độc Quỷ môn.

Vừa rời khỏi khung cửa đá cuối cùng, Phi Bằng nhận thấy mình đã ở trên một khu rừng nhỏ tốt tươi.

Gã đảo mắt nhìn quanh và lên tiếng kêu với tâm trạng đầy lo ngại:

- Linh muội... Linh muội đâu rồi?

Chẳng nghe lời đáp lại nên Phi Bằng cứ tiến sâu mãi vào khu cỏ cây tươi tốt đang vang lên tiếng hót của những loài chim.

Phi Bằng đâu ngờ được rằng trên một đọt cây cao có tàn lá che kín. Tổng đàn chủ Vạn Độc Quỷ môn Trương Chu Lục đang bí mật quan sát gã.

Lão Trương mỉm cười, lẩm bẩm một mình:

- Giáo chủ sắp bày hay thật... Cứ việc tự do đi các con nhé... từ nay tụi bay là vợ chồng và giáo chủ sẽ dễ dàng tìm ra bí mật của pho võ công Thiên Chiêu Sư Lục trong tổ uyên ương của tụi bay đó.

Lúc ấy, tiếng kêu của Phi Bằng vẫn vang vọng trong rừng:

- Linh muội ơi... Linh muội.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Mười Bốn

Tái Ngộ Cổ Nhân

S

au mấy ngày phi hành về phương nam, Vương Hán Sơn vừa truy tìm vừa hỏi thăm về địa điểm quan trọng ấy.

Buổi sáng hôm nay chàng hết sức mừng vui khi dừng chân trước một ngôi chùa tường cổ rêu phong.

Hàng chữ đắp nổi trên cổng chùa đã thu hút tia nhìn đầy hy vọng của chàng trai.

Hán Sơn đọc nhanh:

- "Thiền Lâm cổ tự".

Chàng sung sướng kêu lên như có người đối diện:

- Ôi, đúng ngôi chùa này rồi, "Thiền Lâm cổ tự có trái tim vàng". Tể Điền Thánh tăng đã chỉ dẫn cho ta.

Hăng hái bước qua cửa tam quan, Hán Sơn vừa vượt hết khoảng sân chùa đã thấy ngôi chính điện.

Chùa xưa, không lớn lắm, vậy mà quang cảnh vắng vẻ, tiêu điều làm Hán Sơn phải chậm bước ngập ngừng.

Đảo mắt nhìn quanh rồi ngó sâu vào bên trong. Hán Sơn cũng chẳng hề thấy một ai.

- Lạ thật, chẳng lẽ Linh Phụng ở trong ngôi chùa hoang vắng tịch liêu như thế này?

Chàng lại xoay mình bước trở ra sân. Nhưng đúng lúc đó từ sau lưng Hán Sơn vang lên một câu hỏi:

- A di đà Phật, thí chủ vào văn cảnh chùa hay cần hỏi việc chi?

Quay ngoắt lại, Hán Sơn giáp mặt với một chú tiểu tăng, sắc diện u buồn lạnh lẽo.

Chàng vội đáp:

- Mô Phật, tại hạ có chuyện cần hỏi thăm. Nhưng chẳng hay hòa thượng trụ trì và tăng chúng trong chùa đâu cả?

Chú tiểu tăng thở dài:

- Các vị ấy đã bị tru sát cả rồi, chỉ còn kẻ tu hành bé nhỏ này thôi.

Hán Sơn giật mình:

- Ôi, đã có một trận huyết án trong chùa này à? Bọn hung thủ nào đã gây nên cố sự?

Tiểu tăng trầm giọng:

- Thí chủ ơi, kể lại thêm đau lòng. Tuệ Minh hòa thượng trụ trì bản tự cùng tăng chúng đang tu hành yên ổn, bỗng có một bọn kiếm sĩ Phù Tang đến đây đòi chiếm chùa để chặn bắt một đôi võ lâm giang hồ. Hòa thượng trụ trì cùng tăng chúng đã chống lại bọn ngoại nhân ấy và bị chúng giết chết bằng món vũ khí lưỡi liềm bay...

Hán Sơn vội hỏi:

- Vậy là chỉ còn tăng huynh đây sống sót?

Nhẹ lắc đầu, chú tiểu tăng lẹ miệng:

- Tiểu tăng tôi bị thương nặng, may nhờ hai vị võ lâm giang hồ ấy tới trừ khử bọn hung thủ phù tang và cứu tôi thoát chết.

Càng nghe Hán Sơn càng kinh ngạc...

Chàng hỏi ngay:

- Hai vị võ lâm giang hồ ấy là ai vậy?

Chú tiểu đáp:

- Họ là một đôi nam nữ. Người nam có tên Tống Phi Bằng, còn người nữ là Thượng Quan Linh Phụng.

Hán Sơn như muốn reo lên:

- Ôi, vậy họ còn ở đây chứ?

Tiểu tăng chậm rãi:

- Họ đã ở đây một thời gian, trong hậu liêu phía sau chùa này. Nhưng... một đêm... trong chùa bị xông hơi mê... lúc tôi tỉnh ra thì chẳng còn thấy đôi nam nữ võ lâm giang hồ đâu nữa.

Bàng hoàng thất vọng, Hán Sơn bảo:

- Có lẽ họ muốn ra đi bí mật nên đã xông hơi mê cho tăng huynh chẳng còn biết gì chẳng?

Tiểu tăng lắc đầu:

- Tôi nghĩ không phải vậy. Bởi đối với tôi họ là người ơn nên họ chẳng ngại ngần gì việc đi hay ở. Vả lại, buổi sáng tinh mơ tôi nhìn thấy có mấy dấu giày lạ nơi hậu liêu, trong vườn chạy ra tới tận cổng tam quan. Hẳn là có một cuộc bắt cóc hoặc giao đấu trong chùa mà tôi vì bị thương mê đi nên không biết gì.

Hán Sơn gật gù:

- Có lẽ tăng huynh nói đúng...

Chú tiểu tăng chợt nhìn sững chàng trai:

- Ủa, vậy đôi võ lâm giang hồ ấy chính là những người thí chủ quan tâm thăm hỏi đó sao?

Giọng Hán Sơn buồn rầu:

- Vâng, tôi đang muốn tìm kiếm hai người ấy. Nhưng bây giờ đã muộn mất rồi.

Chàng băng khuâng nhìn ra sân chùa, lòng buồn rầu trầm nghĩ:

- Thánh tăng đã chỉ đúng phương hướng cho ta. Nhưng ta đến không kịp lúc.

Chàng quay lại chú tiểu tăng:

- Cảm ơn tăng huynh, tại hạ phải đi tìm kiếm họ.

Dứt lời, chàng phóng vèo qua mặt tam quan đi thẳng.

Chú tiểu tăng nhìn theo lắc đầu:

- Lại thêm một tay giang hồ chợt đến chợt đi, thời buổi nhiễu nhương quá nhiều chuyện lạ...

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Mười Lăm

Tái Ngộ Cổ Nhân (Tiếp)

Trong lúc đó Hán Sơn đã phi hành một quãng thật xa. Chẳng muốn tìm những chốn đông người, hoặc nơi quán xá để thăm dò tin tức về Phi Bằng và Linh Phụng. Hán Sơn hy vọng hai người còn quanh quẩn trong vùng này, dù có gặp việc gì rắc rối.

Chợt Hán Sơn lắng nghe có tiếng gió vùn vụt phía sau. Dương như có kẻ nào đang phi hành cách chàng không xa lắm.

Nẻo giang hồ muôn lối, thiếu gì kẻ phi hành. Hán Sơn nghĩ vậy nên chẳng thêm lưu ý, cứ lao đi vùn vụt...

Những tiếng gió càng gần hơn, đồng thời một dải lụa phóng vèo tới quấn chặt vào chân Hán Sơn, kéo ghì lại.

Cùng lúc đó một giọng cười khanh khách vang lên:

- Ôi chao, người sư huynh tề bạc Vương ca khó lòng trốn tránh được con nhỏ này.

Hán Sơn vội vàng quay nhìn và chàng kêu thảng thốt:

- Kia, Cẩm muội đấy à?

Cả hai cùng chao vút xuống một mỏm đá, Cẩm Tiên nhìn chàng trai và cười rộ. Nàng thu vội dải lụa xanh cột vào lưng áo, ánh mắt tinh quái không rời Hán Sơn.

Gặp Cẩm Tiên nơi đây thật bất ngờ, chàng trai cũng chỉ biết cười vui vẻ lệ miệng:

- Cẩm muội lúc nào cũng tinh nghịch. Từ ngày chia tay Cẩm muội ở suối Nhận Sầu, sau này có tra hỏi bọn quái nhân lùn tịt mà cũng chẳng biết được manh mối. Tiểu huynh tưởng đâu Cẩm muội đã về Hải Ly thần đảo với Kim Tiền Lão Mẫu.

Cẩm Tiên cười khúc khích:

- Tiểu muội học lóm được vài ngón ma công của Kim Tiền Xú Phụ, lại đánh cắp một bộ lục lạc của mẹ để thi triển Lục Lạc Ảo Vũ. Nhờ vậy tiểu muội đã áp đảo được bọn Tứ Quái Lạc Thủy để thoát thân chứ có phải đệ tử của Kim Tiền Xú Phụ đâu...

Hán Sơn gật gù:

- Thì ra là vậy, nhưng chính mấy thằng lùn ấy đã khiến tiểu huynh và Cẩm muội thất lạc nhau.

Ánh mắt tinh quái của Cẩm Tiên lại trừng liếc chàng trai:

- Nhưng có thật Vương ca luyện tiếu tiểu muội không, hay ở bên cạnh con nhỏ này Vương ca hết sức khó chịu?

Giương mặt Hán Sơn đỏ rần lên. Chàng trai thật thà chẳng quen nói dối nên cứ lúng túng cười trừ.

Cẩm Tiên nói lớn:

- Nhưng dù Vương ca thích hay không cũng phải giữ lời hứa giúp muội luyện ma công Sử Nữ Âm Công và cùng muội tới Trường Sa trả mối gia thù, để đáp lại bao lần tiểu muội giải nạn cho Vương ca.

Hán Sơn vội nói:

- Những cũng theo lời giao kết thì Cẩm muội phải cùng tiểu huynh làm xong việc truy tìm ái muội của tiểu huynh đã, rồi tiểu huynh mới lên đường cùng Cẩm muội được.

Cẩm Tiên bật cười:

- Điều ấy thì tiểu muội sẵn sàng.

Hán Sơn phẩy tay:

- Vậy muội hãy cùng tiểu huynh lên đường gấp nào.

Hai người như hai chiếc bóng phi hành vùn vụt bên nhau.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Mười Sáu

Hồng Nhan Thọ Bệnh Trầm Kha

L

inh muội...

- Linh muội...

Tiếng kêu của Phi Bằng không có đáp lại càng khiến gã thêm lo lắng bồn chồn.

Rào rào... âm ba của dòng thác đổ phía xa làm Phi Bằng lo ngại. Gã sợ trong lúc phần nộ thì Linh Phụng liều mình gửi thân vào dòng thác.

Gã lao đi vùn vụt giữa còn đường mòn, đôi mắt luôn luôn dõi tìm bóng dáng Linh Phụng.

Gã thừa biết Linh Phụng không yêu gã. Thời gian qua chỉ vì muốn dựa vào sự che chở của gã mà nàng chịu cùng gã song hành. Chuyện vừa xảy ra khiến nàng oán hận gã, nhưng nếu gã thuyết phục được nàng trong dịp này gã sẽ hy vọng cùng nàng trọn kiếp bên nhau.

Còn chuyện pho bí kíp võ công thì sao? Thời gian qua, khi Phi Bằng ngày càng yêu Linh Phụng say đắm, gã ngầm nảy ý sẽ cố tìm cho ra pho võ công Thiên Chiêu Sư Lục để cùng Linh Phụng luyện thành đôi cao thủ võ lâm. Cái khó là phụ mẫu gã còn nằm trong tay Vạn Độc Quỷ môn, nếu gã không giao nạp pho võ công cho giáo chủ Dương Sùng thì toàn gia quyền gã sẽ bị tru sát. Trong nhất thời gã chưa nghĩ được kế giải cứu song thân nên ý định chiếm lấy pho võ công đệ nhất thiên hạ Phi Bằng còn phải giữ thật sâu kín trong lòng.

Càng suy nghĩ, Phi Bằng càng lo sợ Linh Phụng quyền sinh. Nếu nàng chết gã sẽ phải ôm mối tuyệt tình và chẳng còn hy vọng tìm ra pho võ công siêu tuyệt.

Phi Bằng lướt nhanh tới gần dòng thác.

Gã nhìn thác đổ âm âm, tung bọt trắng xóa và hơi nước tỏa mờ tựa sương khói mà rùng mình. Một người lao đầu xuống từ nơi này vừa chết đuối, vừa gãy xương nát thịt.

Gã lao vội về vùng hơi nước tỏa lan mù mịt ấy.

Chợt Phi Bằng kêu lên:

- Ôi, may mắn quá, Linh Phụng kia rồi.

Thật vậy cô gái xinh đẹp đang ngồi dưới một gốc bàng già cách xa thác nước. Gương mặt nàng vì buồn càng tăng vẻ diễm lệ lạ kỳ.

Phi Bằng lướt đến bên Linh Phụng nhanh và nhẹ như một làn gió thoảng.

Gã trầm giọng thiết tha:

- Linh muội, Linh muội...

Cô gái đã nhận ra gã và nàng trùng mắt:

- Hãy rút đi nơi khác, ta chẳng muốn nhìn thấy mặt ngươi.

Bị xua đuổi nhưng Phi Bằng chẳng hề hờn giận, bởi gã đã yêu Linh Phụng tha thiết và tự biết mình là kẻ gây tội lỗi vừa qua, mặc dù gã chỉ hành động trong cơn mê muội.

Thụp xuống trước mặt Linh Phụng, giọng Phi Bằng tha thiết dịu dàng và nồng nhiệt:

- Linh muội, huynh xin thề chuyện vừa xảy ra là ngoài ý muốn của huynh bởi từ lâu huynh vẫn yêu muội bằng tình yêu tinh khiết nhất... Sau này khi hiểu ra sự thật muội sẽ thấu đáo mỗi chân tình trong lòng huynh. Nhưng kể từ nay, bổn phận và trách nhiệm của huynh với muội sẽ nặng nề hơn. Huynh sẵn sàng chịu chết để muội được an toàn và tìm ra bá phụ để đôi ta được trọn kiếp chung tình. Muội hãy tha thứ cho huynh trong thời khắc không còn lý trí ấy...

Phi Bằng cố giải bày mối chân tình của gã mà giấu nhẹm những gì liên hệ với Vạn Độc Quỷ môn. Gã cũng biết phụ mẫu và các đệ đệ của nàng đã bị giết hết nên chẳng dám đề cập tới song thân nàng, mà chỉ nhắc mãi chuyện đi tìm bá phụ.

Trước những lời thiết tha của Phi Bằng, Linh Phụng chợt buông tiếng thở dài. Nàng không hề nghĩ tới mà trong tim nàng tràn ngập nỗi nhớ người tình khi nhớ đến Hán Sơn. Điều sỉ nhục vừa xảy ra khiến nàng cảm thấy cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng nàng còn cần phải sống để hy vọng tìm thấy phụ mẫu và các đệ đệ. Nàng cũng hy vọng gặp lại bá phụ thân yêu để cùng trừ khử bọn Vạn Độc Quỷ môn, rửa mối thù tru sát thúc phụ và tàn phá sư môn, gia phái.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Mười Bảy

Hồng Nhan Thộ Bệnh Trầm Kha (Tiếp)

Thời khắc căng thẳng qua đi, tinh thần nàng dần dần dịu lại, và nàng cũng nhận ra mình còn cần có Phi Bằng bên cạnh trên bước đường truy tìm bá phụ và gia quyến.

Bởi vậy nàng dịu giọng bảo Phi Bằng:

- Huynh đừng nói nữa, hãy để cho muội được yên.

Nghe Linh Phụng trở lại với lời xưng hô huynh muội, Phi Bằng mừng rỡ vô cùng.

Gã lắp bắp:

- Vâng, huynh xin im lặng và nếu muội muốn huynh phải câm nín luôn huynh cũng vui lòng, miễn là muội đừng hờn oán huynh thôi.

Rồi gã nói tiếp:

- Bây giờ đôi ta nên rời khỏi nơi này.

Ánh mắt buồn rầu của Linh Phụng liếc nhìn gã trai:

- Chúng ta sẽ về đâu?

Phi Bằng đáp nhanh:

- Ta nên về Thiên Nam trấn, nơi ấy thuận tiện cho muội dưỡng sức và là điểm giao lưu của các đoàn bảo tiêu, thương khách. Nó sẽ thuận lợi trong việc thăm dò tin tức bá phụ.

Linh Phụng đáp gọn:

- Xin tùy ý Tống huynh...

Niềm vui tràn ngập trong lòng, Phi Bằng đưa Linh Phụng ra khỏi vạt rừng nhỏ.

Trông thấy trang trại của một sơn nhân bên sườn núi, Phi Bằng vào mua một con ngựa khô. Gã đưa Linh Phụng lên lưng ngựa và cùng nhau di chuyển về hướng Thiên Nam trấn.

Nơi thị trấn đông vui này, Phi Bằng thuê một phòng trọ tạm ngụ để dò tung tích Kim Điều Đại Kiệt.

Toan tính của Phi Bằng đã sai lầm.

Vì ở nơi thị trấn đông vui, Linh Phụng thường trông thấy những tao nhân mặc khách, những người lịch sự phong lưu chẳng khác Vương Hán Sơn ngày nào. Còn Phi Bằng cũng là một công tử nhưng phong cách thô bỉ của gã khác hẳn Hán Sơn...

Sự nhớ thương kết tụ thành trầm uất và Linh Phụng ngã bệnh nằm liệt một nơi chẳng còn thiết đến ăn uống gì nữa. Thân hình nàng tiêu tụy nhanh chóng không ngờ khiến Phi Bằng hoảng sợ, vội mời thầy thuốc tới xem mạch, thuốc thang cho Linh Phụng.

Thay đổi luôn mấy lương y mà bệnh Linh Phụng chẳng thuyên giảm... Phi Bằng hỏi thăm trong thị trấn mới tìm được Chung Đức đại phu là thầy thuốc nổi danh vùng này.

Sau khi xem mạch, chẩn đoán và nhìn sắc diện Linh Phụng, Chung Đức đại phu bảo:

- Bệnh của tiểu thư này thuộc về tâm bệnh, chẳng trách các lương y ở đây không chữa nổi.

Phi Bằng vội hỏi:

- Bẩm đại phu, ngài đã tìm ra bệnh chắc cứu được ái muội của tôi?

Chung Đức đại phu lắc đầu:

- Ta cũng không có phương điều trị.

Nghe ông thầy nổi danh cũng chịu thua căn bệnh của Linh Phụng, gã trai hốt hoảng liền năn nỉ:

- Vậy có danh y nào chữa được bệnh của tiện muội mong đại phu chỉ giùm cho.

Đại phu Chung Đức trầm giọng:

- Phải có người biết phương điều trị tâm thần, ngoài Hồ Điệp Thần Y chẳng ai chữa nổi.

Phi Bằng tỏ vẻ vui mừng:

- Bẩm đại phu, vị thần y ấy ở đâu?

Chung Đức đại phu đáp:

- Hồ Điệp Thần Y ở Hồ Điệp cốc, cách thị trấn này nửa ngày đường.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Mười Tám

Thập Tử Nhất Sinh

P

hi Bằng vòng tay, cúi đầu:

- Đại tạ đại phu, tại hạ sẽ đến cầu Thần Y Hồ Điệp.

Vị thầy thuốc thở dài:

- Nhưng ngươi chẳng dễ gì cầu được ông ấy đâu.

Chẳng hiểu Chung Đức đại phu muốn nói gì, Phi Bằng hấp tấp hỏi lại:

- Bẩm đại phu, tại sao khó thỉnh được vị thần y ấy?

Chung Đức đại phu đáp lơ lửng:

- Ngươi cứ đến được Hồ Điệp cốc rồi sẽ biết.

Dứt lời, ông ta bỏ đi thẳng chẳng thèm nhận khoản bạc nén thù lao của Phi Bằng.

Tương tư và tuyệt vọng...

Nỗi trầm uất tạo nên căn bệnh ngoài cả nhận thức của Linh Phụng tiểu thư. Thấy Phi Bằng nhiệt tình săn sóc, mời thầy chạy thuốc mà bệnh của mình chỉ nặng thêm. Linh Phụng buồn rầu bảo Phi Bằng:

- Thôi, cái số của muội chắc là không còn hy vọng được gặp song thân và bá phụ. Vậy Tống huynh nên đưa muội tới một ngôi chùa nào gần đây để muội được nghe chuông mõ kinh kệ ít hôm, thanh thần tinh thần nhẹ nhàng qua bên kia thế giới.

Phi Bằng vội nắm bàn tay Linh Phụng:

- Linh muội chớ nên tuyệt vọng. Huynh sẽ đưa muội đến một ngôi chùa... Nhưng là để muội được ở nơi yên tĩnh, nhờ sự chăm sóc của các vị tăng ni. Còn huynh tìm lên Hoàng Thạch sơn, Hồ Điệp cốc thỉnh Hồ Điệp Thần Y chữa bệnh cho muội, nhất định muội sẽ bình phục trong thời gian rất ngắn.

Linh Phụng gượng mỉm cười:

- Tùy ý Tống huynh, còn muội muốn vào chùa chỉ là để được thanh thần tâm hồn.

Qua ngày sau, Tống Phi Bằng đã đưa được Linh Phụng tới chùa Lôi Âm. Sẵn đức từ bi hỉ xả, các vị tăng ni cho nàng tiểu thư được nghỉ ngơi trong hậu liêu dưỡng bệnh.

Thu xếp xong cho Linh Phụng, Phi Bằng lên đường tìm tới Hoàng Thạch sơn. Lộ trình một buổi đúng như lời chỉ dẫn của đại phu Chung Đức.

Đã tới núi Hoàng Thạch, Phi Bằng dễ dàng tìm ra Hồ Điệp cốc.

Gã đi thẳng vào hang nhưng bị một cậu trai cản lại:

- Công tử này đi đâu đấy?

Phi Bằng vội đáp nhanh:

- Tại hạ muốn vào tham kiến Thần Y Hồ Điệp.

Cậu trai nhướng mắt:

- Các hạ muốn gặp sư phụ tôi có việc gì?

Phi Bằng đáp lại:

- Tất nhiên là thỉnh thần y chữa bệnh.

Trở tay ra cửa cốc, cậu trai bảo:

- Bộ công tử không thấy gì trên cánh cửa kia à?

Nhìn nơi cánh cửa, Phi Bằng nhận ra một tờ giấy viết theo căn kiểu bố cáo dán vào cánh cửa.

"Thần Y Hồ Điệp đã ngưng chữa bệnh từ lâu, xin các bệnh nhân vui lòng cầu thầy thuốc khác"...

Lắc đầu mấy cái, Phi Bằng nói:

- Ta phải gặp ngay thần y mới được.

Cậu trai phóng tới chặn Phi Bằng lại:

- Công tử, xin đừng gây nguy hiểm cho sư phụ tôi.

Gạt cậu trai qua một bên, Phi Bằng cứ sòng xộc đi vào lòng hang sâu thẳm...

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Mười Chín

Thập Tử Nhất Sinh (Tiếp)

V

èo.

Vừa lúc ấy cậu trai ngoài cửa cũng đã lao vào, miệng la lớn:

- Sư phụ, vị tiểu khách này không tuân theo bố cáo của bản cốc.

Phi Bằng trừng mắt nhìn lão nhân mới đến bảo:

- Thưa đây có phải là Hồ Điệp Thần Y?

Ông lão gật nhẹ:

- Chính phải.

Phi Bằng mừng rỡ:

- Kính chào Thần Y Hồ Điệp.

Gã vòng tay, cúi đầu rồi không chờ ông hỏi đã nói ngay:

- Bẩm thần y, do được đại phu Chung Đức hướng dẫn, tiểu sinh tới đây thỉnh cầu thần y trị tâm bệnh cho tiện muội hiện cư trú trong chùa Lô Âm.

Hồ Điệp Thần Y nhíu đôi mày bạc:

- Hừm, cái lão Chung Đức lắm cạm và rắc rối. Ta đã ngưng nhận bệnh nhân từ lâu, sao lão còn bảo tiểu khách tới đây?

Tỏ vẻ ngạc nhiên, Phi Bằng hỏi:

- Cứu chữa bệnh nhân là thiên chức của người thầy thuốc, quả thật tiểu sinh rất kinh ngạc khi thấy thần y từ chối hành nghề.

Thần Y Hồ Điệp gật gù:

- Tiểu khách ngạc nhiên cũng phải, song chỉ vì cậu chưa rõ nguyên do của việc này đấy thôi.

Ngắm nhìn Phi Bằng suốt từ đầu tới chân, rồi Hồ Điệp Thần Y trở một ngón tay chỉ vào trong:

- Tiểu khách vào đây, ta sẽ cho biết nguyên do.

Ông lại nhìn gã đệ tử còn đứng đó rồi phẩy tay:

- Khúc Tiểu Đồng, pha trà đãi khách.

Theo bước thần y vào trong, Phi Bằng được mời ngồi bên tảng thạch bàn mát lạnh.

Thần Y Hồ Điệp trầm giọng:

- Cách đây khoảng nửa năm, trong vùng này phát bệnh trầm trọng. Chỉ có một chứng đậu mùa mà lương y chữa không nổi, bệnh nhân chết rất nhiều, tạo thành trận dịch khủng khiếp. Lúc đó chỉ có ta chặn đứng mạch từng người mới cứu sống nhiều nhân mạng. Bệnh nhân mỗi ngày kéo tới Hồ Điệp cốc đông như trẩy hội. Một hôm ta đang trị bệnh cho đông đảo bệnh nhân, thì tướng cướp núi Dương Mộ sai lâu la triệu ta lên núi trị bệnh thổ tả thời khí cho vợ hấn. Ta không thể bỏ các bệnh nhân nên cứu chữa vợ tên cướp núi không kịp, vợ hấn rơi vào tay tử thần. Dương Mộ nổi giận buộc tội ta đã gây nên cái chết cho vợ hấn. Từ đó hấn cấm ta hành nghề thầy thuốc... Nếu ta trị bệnh cho một người nào là hấn sẽ tru sát cả gia đình ta ngay. Vì lẽ đó ta phải bố cáo không hành nghề lương y nữa.

Phi Bằng bực tức nói:

- Tên tướng cướp núi này lão. Thần y đang chữa bệnh cho mọi người, hấn không đưa vợ hấn tới còn quy tội cho thần y và cũng chính hấn gây nên bao cái chết cho người đời vì không được thần y cứu chữa.

Tiểu đồng vừa bung lên khay trà lão mai bốc khói, Thần Y Hồ Điệp cùng phi bằng dùng trà rồi ông thở dài:

- Tiểu khách nói đúng, nhưng lý của kẻ mạnh luôn đúng hơn...

- Cái mạng già này ta không tiếc, nhưng còn tính mạng vợ con... nếu ta không tuân theo cái lệnh quái gở của Dương Mộ thì gia quyến ta khó lòng thoát chết. Thời gian qua ta đau đớn nhìn nhiều bệnh nhân vong mạng mà chẳng dám hành nghề, bởi võ công của ta không giỏi hơn nghề thuốc. Ta không thể chống chọi được với tên cướp núi tàn bạo kia.

- o O o -